

Ο άγιος Παΐσιος χάλασε την απόπειρα ψυχικής δολοφονίας του νέου στις Ινδίες!

/ [Αγιορείτικα](#)

Κάποια από τις επόμενες μέρες που δούλευα στον κήπο, πρωί, παρέα με την Πρακάς, την γερμανίδα, της λέω:

- Αποφάσισα να πάω να ζήσω στο Άγιον Όρος μαζί με κείνον τον ασκητή που σου είπα.
- Αυτό είναι δύσκολο, είναι για εξελεγμένες ψυχές, μου απάντησε, στενοχωρημένη.

Ήθελε από καλοσύνη να μείνω στο άσραμ [ινδουιστικό μοναστήρι]. Το θεωρούσε πολύ... πνευματικό. Αυτή είχε μια αγάπη και θαυμασμό για τον γκουρού.

Οι άλλοι όμως οι γιόγκι, και περισσότερο ο Νιράνζαν, ο νυν γκουρού, δεν βλέπαν το θέμα με τόση καλοσύνη και αφέλεια όπως η Πρακάς. Τους ενοχλούσε η αμφισβήτησή μου. Θέλαν να με υποτάξουν. Θέλαν να με κρατήσουν στο άσραμ «έστω και πεθαμένο».

Όταν η Πρακάς τους μετέφερε την απόφασή μου να τους εγκαταλείψω και να γυρίσω πίσω στο Άγιον Όρος, δράσαν γρήγορα και δυναμικά.

Το μεσημέρι ήμουν μόνος στο δωμάτιο. Μου συνέβη η εξής τρομαχτική εμπειρία. Ήταν φοβερό, ήταν απάνθρωπο, ήταν εγκληματικό, ήταν ψυχική δολοφονία, ήταν

πολύ κακό.

Καθόμουν πάλι μόνος στο δωμάτιο μου, μέρα μεσημέρι και προσπαθούσα να σκεφτώ, όταν ξαφνικά βίωσα κάτι το τρομαχτικό. Θα έχετε δει φαντάζομαι στο σινεμά ή σε ντοκυμαντέρ τεράστιες πολυκατοικίες να σωριάζονται σ' ένα σωρό από χώματα, μετά από έναν ισχυρό βομβαρδισμό, μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου. Αν γυρίσει κανείς την ταινία προς τα πίσω, βλέπει αυτή τη μάζα των χωμάτων να ορθώνεται ξανά σε πολυκατοικία. Αυτή η εικόνα μού ήρθε στο νου, όταν έζησα αυτή την εμπειρία.

Ξαφνικά ένοιωσα την ψυχή μου να καταρρέει ακαριαία. Όλες οι «κολόνες», τα «δοκάρια» της συνετρίβησαν και έπεσαν. Ένας αβάσταχτος πόνος. Ένας τεράστιος φόβος. Δεν είχα δύναμη για το παραμικρό. Ενώ πριν από λίγο σκεφτόμουν και προγραμμαμάτιζα το ταξίδι της επιστροφής μου στην Ελλάδα, τώρα μου φαινόταν τρομερά δύσκολο, φοβόμουν όχι να γυρίσω στην Ελλάδα, αλλά να βγω από το... δωμάτιο. Εγώ, που αλώνιζα την Ινδία, φοβόμουν να βγω από το δωμάτιο!

Η σκέψη και μόνο του να εγκαταλείψω το άσραμ με τρομοκρατούσε... Πλήρης αδυναμία... Δεν μπορούσα ν' αντιμετωπίσω τίποτα... Ήμουν ένα φοβισμένο σκυλάκι που μ' ευγνωμοσύνη θα υπάκουε τ' αφεντικά του. Ένοιωθα πληγωμένος, κατεστραμμένος... απαίσια. Ήθελα την προστασία του άσραμ.

- Γέροντα [Παίσιε], βοήθεια, ψιθύρισα... Ακαριαία, τόσο γρήγορα που δεν το κατάλαβα, η ψυχή μου στάθηκε ολόρθια. Μια άλλη δύναμη ήρθε μέσα μου και με αναστύλωσε πιο γερά από πρώτα. Ένοιωθα καλά. Πολύ καλά. Δυνατός ψυχολογικά. Μια φωνή, η φωνή του γέροντα, άκουσα να μου λέει μέσα στο νου μου «θέλει αγώνα, παιδί μου».

Ήμουν έκπληκτος. Σοκαρισμένος. Τι είναι αυτά που γίνονται; Αποκάλυψη! Ποιες δυνάμεις δρουν πάνω μου; Λούφαξα στο δωμάτιο όλη την υπόλοιπη μέρα.

Έκανα ένα τάμα. «Παναγία μου, βοήθα με να ξεφύγω απ' εδώ και εγώ θα σου αφιερώσω το μυαλό μου. Είναι δικό σου, σου ανήκει». Άρχισα να ψάλλω το «Τη Υπερμάχω...».

Βγήκα από το δωμάτιό μου την επόμενη μέρα το πρωί. Δεν κυκλοφορούσε πολύς κόσμος, όπως συνήθως. Άρχισα να δουλεύω στον κήπο παρέα με την Πρακάς.

- Εσύ τι γυρεύεις εδώ; άκουσα να με ρωτάει αυστηρά κάποιος. Ήταν ο υπεύθυνος γιόγκι του τυπογραφείου. Δεν έμαθες ότι σήμερα πρέπει να είμαστε όλοι στα κτήρια;

- Όχι, απάντησα, μόλις βγήκα.

Ήταν θυμωμένος. Άρχισε να μιλάει με την Πρακάς, λίγο πιο πέρα.

Μετά αυτή μου εξήγησε ότι θα έπρεπε να πάω να δουλέψω μέσα στο κτήριο του

τυπογραφείου, όπου θα έχουμε «πνευματική κάλυψη». Λες και είχαμε κάποιον «πνευματικό πόλεμο». Ήταν εντολή του προέδρου. Ήταν αναστατωμένος. Κάτι τους είχε ταραξεί τα νερά. Πράγματι όλος ο κόσμος ήταν μέσα στα κτήρια. «Προστατευμένοι»! Αυτό το καθεστώς κράτησε τρεις μέρες.

– Η προσευχή του γέροντα, σκέφτηκα, τους τα χάλασε, όπως τότε με τη μύηση του Mind Control.

Από το βιβλίο του Διονυσίου Φαρασιώτη, «Οι γκουρού, ο νέος και ο Γέροντας Παίσιος».